

Informační list

Sdružení Ackermann-Gemeinde a Spirály

www.ackermann-gemeinde.cz

červenec 2026

 Sdružení
Ackermann-
Gemeinde

Dáma, jakých mnoho není: *Loučení s Helenou Faberovou*

Sudetoněmecký den poprvé v Brně
Slavnostně podaná ruka

Perspektivy z Katholikentagu
„Měj odvahu, vstaň!“

Úvodní slovo

Měsíc červenec už dávno převzal vládu, ale ještě stále můžeme zachytit ozvěny slova «smíření», které ovládlo měsíce předešlé. Možná bude na místě, když si řekneme, kdo se s kým a s čím v květnu smířoval. Zdálo by se, že hlavně Češi a Němci. Musím se přiznat, že k tomu tady ale žádný velký důvod nevidím. (Na hokejovém mistrovství světa jsme s nimi nehráli a museli jsme se smířit s tím, že nás porazili Norové a ještě získali bronz). S tím, že se v Brně bude konat sjezd potomků německy mluvících obyvatel někdejšího Československa, jsem byl smířen už vloni, když v Regensburgu zaznělo pozvání. V Brně ale nešlo o smíření, nýbrž o setkání. Pro mnohé naše spoluobčany hlavně o první setkání s tematikou společného života v naší vlasti po dlouhá staletí. A také s okolnostmi bolestného rozchodu. Kolik úkolů nás v této oblasti ještě čeká...

Jedním z účastníků brněnského setkání byl i legendární „Dominátor“ z Nagana, brankář našich hokejistů. Když při vstupu do haly na výstavišti oslovil mladou pomocnici, vůbec netušila, kdo to je. Museli jsme se smířit s tím, že mladí do Brna přijeli hlavně na Animafest, což bylo to vidět už v pátek ve vlaku. Nagano (1998) je pro mnohé z nich dávná minulost.

S čím se ale nesmíme smířit, je to, že se kolem nás stále najdou lidé, kteří využívají naši neznalost, někdy pohodlnost nebo neochotu naslouchat, a rozněcují nenávist, která Evropě ve 20. století přinesla tolik bolesti. I oni přijeli do Brna.

Věřím, že na podobných setkáváních, jako bylo to brněnské, bude růst naše společná Evropa.

A s tím se tyhle postavy minulosti musí smířit.

Mons. Adolf Pintíř

Úvodní slovo duchovní rádkyně

Pokaždé, když otevřu internet, vyskočí na mě titulky nejdůležitějších zpráv. Jen tak letmo jsem si zkusila vybavit, co takto v poslední době zaútočilo na mou mysl: Tragická nehoda na dálnici u Brna, bomby padající na Ukrajině a Rusku, nepokoje v Belfastu, pád člověka do kolejíště metra, boje v Iránu, uzavřený Hormuzský průliv, výpadky výsledků přijímaček na střední školy, zvyšující se schodek státního rozpočtu, předražené MS ve fotbale, děti, které zůstaly

v péči rodičů, a tak přišly o život... Následkem těchto zpráv člověk může získat dojem, že svět je velmi zlé místo. Mnohé to opravdu takto ovlivňuje a přibývá mladých, kteří do tohoto světa nechtějí přivést děti.

A přesto papež Lev XIV. začíná svou encykliku tím, že jsme postaveni do světa stvořeného Bohem a nazývá nás velkolepým lidstvem a povzbuzuje nás, abychom se rozhodli vybudovat město, kde Bůh a lidstvo žijí společně. Je to ale skutečně možné,

když se nám zdá, že všichni kolem nás stavějí babylonskou věž?

Inspiraci je možné najít i ve významných událostech, které jsme v uplynulých dnech prožili: Katholikentag ve Würzburgu a setkání v Brně v rámci festivalu Meeting Brno. Téma Katholikentagu: Měj odvahu, vstaň! odkazuje na událost, kdy slepý žebrák Bartimaios se nenechá umlčet okřikováním

druhých, ale vytrvale volá po Ježíšově pomoci a má úspěch. Meeting Brno má ve svém základu přesvědčení, že všechno začíná setkáním s letošním důrazem na hledání domova. Vede nás k tomu, abychom se neizolovali ve svých bublinách, ale riskovali setkání a byli otevření těm druhým, a tak abychom dokázali vytvářet pravý domov. Možná, že se to bude

zdat marné. Ale jak nás může povzbudit příklad nově blahořečených Jana Buly a Václava Drboly, Bůh má svůj čas.

Nedejme se tedy odradit a za všech okolností, jak píše papež, kdy je lidská důstojnost ohrožena novými formami odlidštění, vytrvejme v naléhavé povinnosti zůstat hluboce lidští.

Sestra Angelika Pintiřová

Dáma, jakých mnoho není

Vzpomínání na porodní babičku SAG Helenu Faberovou

Bylo to 16. dubna v odpoledních hodinách, kdy se k nám donesla zpráva o odchodu naší první předsedkyně a jedinečné osobnosti Heleny Faberové do Boží náruče. Porodní babička SAG, zakladatelka českobudějovické Diecézní charity nebo projektu Magdala, a především neobyčejně laskavá dáma překypující tvůrčí silou a nezlomným odhodláním naposledy vydechla v úctyhodných 90 letech.

Helena Faberová přišla na svět v nelehkém 20. století a události druhé světové války, poválečný odsun Němců i útlak totalitního režimu se výrazně promítly do jejího osobního života. V mládí našla důležité zázemí ve smíšeném chrámovém sboru na Vyšehradě, kde poznala svého budoucího manžela Karla Fabera, jenž se stal její pevnou oporou pro další životní kroky.

V období normalizace oba odvážně působili v prostředí skryté církve a i přes značná rizika navázali spolupráci s Ackermann-Gemeinde. Po roce 1989 se na podnět kardinála Miloslava Vlka věnovala založení Diecézní charity českobudějovického biskupství a stála u zrodu projektu Magdala, který pomáhá obětem obchodování se ženami.

V roce 1999 patřila k zakladatelům našeho sdružení, stala se jeho první předsedkyní a tuto roli dlouhá léta zastávala jako čestná předsedkyně. Získala tak i láskyplné označení „Hebamme“ – tedy „porodní babička“ Sdružení Ackermann-Gemeinde.

Vyznamenání záslužným řádem SRN v roce 2006

Udělení medaile za zásluhy v roce 2017, zdroj: c-budejovice.cz

Za svou nezištnou práci pro druhé i významný podíl na rozvíjení česko-německých vztahů jí byla udělena řada ocenění, mimo jiné Záslužný řád Spolkové republiky Německo, medaile Za zásluhy primátora Českých Budějovic a zlatá medaile sv. Auraciána.

Zprávu o jejím odchodu jsme přijali s hlubokým zármutkem v srdci a zároveň s nadějí, že nám bude dáno se jednou znovu na Věčnosti shledat. Prozatím se s ní můžeme setkávat alespoň v našich vzpomínkách: vřelých a srdečných. Oslovili jsme proto členstvo našeho spolku a zástupce předsednictva SAG i sesterské organizace AG, aby se s námi, kdo je schopni, podělili o vlastní osobní příspěvky a okamžiky zavzpomínání. Za jejich ochotu se podílet děkujeme. Texty kolegů, známých i blízkých naší čestné předsedkyně si tak můžete přečíst níže.

Jan Záleský, člen SAG

Na Helenku mám spoustu vzpomínek a vždy jsem si jí vážil jako zbožné a pokorné ženy. Přesto dvě vzpomínky na Ní mi zůstávají v hlavě.

První je od nás z Moravské Třebové. V roce 2010 navštívila Helenka naše město v rámci Dnů česko-německé kultury a já měl tu čest ji poskytnout nocleh v našem domě. Večer jsme seděli u nás v kuchyni a nádherně jsme si povídali. Na památku nám Helenka dala obrázek Panny Marie, který jsme umístili do naší ložnice a tam

visí dodnes. Není tedy dne, abych si na tuto krásnou návštěvu nevzpomněl.

Druhá vzpomínka je na Helenku a Karla, když jsem je navštívil nějakou dobu poté u nich v Českých Budějovicích cestou na Lipno, kde jsem měl trávit následující dva týdny. Bylo to také milé setkání, kde jsem se dozvěděl, že v nejbližší sobotu se bude ve vsi, kde Karel sloužil jako jáhen, světit zvon. Rád jsem jejich pozvání na tuto slavnost přijal a strávil tak s nimi i tento významný den. A navíc jsem zde po zhruba dvaceti letech potkal svého kamaráda z vojny o kterém jsem si myslel, že z mého života nadobro zmizel. Od té doby jsme stále v kontaktu. Věřím, že tehdy Pán věděl, proč jsem se tam vypravil.

Helenka navždy zůstane v mém srdci i vzpomínkách.

Albert-Peter Rethmann, spolkový předseda AG

Na Helenu Faberovou vzpomínám jako na mimořádně silnou a hluboce věřící ženu. Usilovala o smíření a porozumění mezi Čechy a Němci a s křesťanskou láskou obračela pozornost k lidem na okraji společnosti. Svou vnitřní svobodou a radostí inspirovala mnohé. Chybí rodině, Ackermann-Gemeinde i církvi ve střední Evropě. I mně.

Jiří Sláma, člen SAG

Paní Helena Faberová si získala zásluhy o diecézní charitu České Budějovice, mého města. Byla její první ředitelkou po sametové revoluci. Ona byla celkově v pozitivním smyslu angažovaná a celou paletu jejích aktivit

Na 10. Česko-německé konferenci s Miloslavem kardinálem Vlkem a Jaromírem Talířem

ani neznám. V době, kdy založila Sdružení Ackermann-Gemeinde, jsem ještě nebyl členem Sdružení – mě tam přilákala až akce v Českých Budějovicích v roce 2015. Akce byla i pro veřejnost a já jsem vstoupil – vystudoval jsem totiž germanistiku a měl jsem německy mluvící předky (z Hesenska a ze salcburského regionu Flachgau).

Manžel paní Faberové si získal velké zásluhy o vydávání diecézního časopisu Setkání, kam jsem psal, a ediční řady publikací se vztahem k budějovické diecézi. A k jejímu synovi, předčasně zesnulému Tomáši Faberovi, jsem chodil často do obchodu s devocionáliem a křesťanskou literaturou Ordo u budějovické Černé věže.

Na okamžik, kdy jsem před několika lety potkal paní Faberovou naposledy na ulici, si vzpomínám doposud, bohužel jsme se nedali do řeči. Potom už přestala být vidět na mších svatých. Byla to dáma, jakých mnoho není. Hodně toho udělala dobrého!

Requiescat in pace!

Sestra Angelika Pintířová, duchovní rádkyně SAG

Paní Helenu Faberovou jsem vždy potkávala jen letmo při různých setkáních a také při Česko-německých konferencích, naposledy také při mé volbě duchovní rádkyní, z čehož měla velkou radost. Když si ji vybavím, vidím její úsměv a energii, která vyzařovala snad z každé její buňky.

Marie Neudörfl (Smolková), jednatelka AG

Helena Faberová byla nejen výraznou osobností sociální a charitativní práce a neúnavnou podporovatelkou česko-německého porozumění, ale především člověkem, který dokázal stavět mosty mezi lidmi. Propojovala

Blahopřání k 90. narozeninám s jednatelkou AG Marií Neudörfl

osoby různých názorů, vyznání i generací a vytvářela prostor pro setkávání, dialog a vzájemný respekt. Díky ní jsem se dostala na letní setkání Junge Aktion der Ackermann-Gemeinde, kam jsem tehdy jela společně s jejím vnukem Filipem. Byla to právě Helenka, kdo nás všechny dokázala přirozeně spojit.

Pro mne osobně byla také první šéfovou. Naučila mě, že důležitější než prosadit vlastní názor je hledat vzájemné porozumění a snažit se pochopit pohled druhé strany. Obdivovala jsem její rozhled, skromnost a nevyčerpatelnou energii, kterou dokázala předávat svému okolí. V době, když jsem byla jednatelkou SAG, pravidelně mi schovávala útržky z novin, kde byla zmíněná činnost Sdružení Ackermann-Gemeinde. Kdykoli jsem si nevěděla rady, mohla jsem se na ni obrátit. Vždy si našla čas mne vyslechnout a poradit či povzbudit.

Byla to odvážná žena, která ani v době komunistického režimu neváhala podporovat podzemní církev. Oporu nacházela ve své rodině a v hluboké křesťanské víře, která se odrážela v jejím jednání s lidmi.

Když jsem se později přestěhovala do Německa, snažila jsem se ji při cestě do Čech navštívit – nejprve doma v Českých Budějovicích, později v domově Emauzy. Každé osobní setkání ji potěšilo, a i přes svůj věk měla velký zájem o druhé. Na Helenu Faberovou budu vždy vzpomínat s vděčností, úctou a obdivem.

Díky, Justý

Druhé loučení s SAG, dvojnásobné teskno!

Práci ve Sdružení Ackermann-Gemeinde nelze popsat jinak nežli jako srdcovou záležitost. Člověk každý den jedná s lidmi, které pojí hluboký zájem o sdílenou minulost i stále píšící se budoucnost Čechů a Němců, kteří s nadšením přiloží ruku ke společnému dílu a jejichž rozhled, znalosti a osobní zkušenosti působí jako inspirace a životní vzor.

Pracovat v takovém společenství není vždy jednoduché (s přihlédnutím k smrákajícímu se nebi nad neziskovými organizacemi

nebo ke skomírajícímu zájmu české veřejnosti o téma česko-německého usmíření, které, jak ukázalo dění okolo Sudetoněmeckého sjezdu, dovedou vznítit snad už jen nešťastné politicko-mediální štvance), avšak vždy milé. Je to právě srdečnost členů a pracovníků SAG i naší sesterské organizace AG, jež mi bude zdaleka nejvíc chybět. Obzvláště dobré vzpomínky mi zbyly z Brněnského sympózia, pravděpodobně největšího setkání, které jsem v SAG měla příležitost zažít. Pod rukama se mi také rozjel vlastní tvůrčí projekt, jemuž se mám v plánu věnovat i po svém odchodu z kanceláře. Snad jistě předznamenání skutečnosti, že své vazby ke Sdružení jen tak zpretrhat neplánuji!

V tomto duchu se už teď těším na všechny další akce a setkání, která ještě přijdou. Bude mi potěšením na ně zavítat, pomoci, bude-li třeba, a pozdravit všechny známé tváře, které můj čas v SAG učinily nezapomenutelným.

Danke und bis dann!

Justýna

Vítej, Anno!

Milé čtenářky a čtenáři Informačního listu,

jmenuji se Anna a jsem studentka magisterského oboru tlumočnictví: němčina a francouzština na FF UK v Praze, ale pocházím z Plzně. Do SAG přicházím na praktickou stáž, na kterou se velmi těším. V minulosti jsem se jako členka účastnila 12. funkčního období Česko-německého fóra

mládeže, kde jsem více poznala prostředí česko-německého světa. Během studia jsem rovněž

absolvovala dva studijní Erasmusy ve francouzském Angers a v rakouské Vídni, kde jsem se ještě více přesvědčila o tom, jak důležité jsou jazyky, navazování kontaktů a mezikulturní komunikace. Na podzim roku 2025 jsem vycestovala na svou první praktickou stáž do Bruselu, kde jsem po dobu pěti měsíců pracovala v Českém centru. A tak doufám, že všechny cenné zkušenosti, znalosti a postupy využiji také ve Sdružení. Konkrétně mě čeká publikace článků na web, správa sociálních sítí, příprava nových vydání Informačního listu, práce spojená s PR, ale také aktivní účast na různých akcích. Již nyní můžu říci, že se velmi těším na všechny nové zkušenosti, nová přátelství a akce, které mě ještě více zasvěťí do fungování česko-německého světa a budou mě dále obohacovat.

Anna

Cesta služby a smíření: arcibiskup Stanislav Příbyl

Pouhé dva dny po letošním svátku sv. Vojtěcha, v sobotu 25. 4. došlo k dlouho očekávané změně na pražském svatovojtěšském stolci. Služby pražského arcibiskupa se ujal Mons. Stanislav Příbyl, dlouholetý člen Sdružení Ackermann-Gemeinde a člověk, kterému je myšlenka česko-německého smíření a pozitivního utváření vztahů mezi oběma našimi národy zvláštním způsobem blízká. Měl jsem možnost se zúčastnit slavnosti bohoslužby spojené s uvedením do úřadu. Obřad jsem velmi intenzivně prožíval a hlavou mi probíhalo několik vzpomínek, které se pojí s novým pražským arcibiskupem.

První vzpomínka se váže k našemu seznámení. Bylo to v roce 2013, kdy už čtvrtým rokem vykonával službu generálního vikáře litoměřické diecéze, a kdy duchovně doprovázel dvě z poutních cest pořádaných naší cestovní kanceláří do Izraele. Mé rozhovory s ním při přípravě těchto cest i během cest samotných zůstávají hluboce uložené v mé paměti. Poznal jsem ho tehdy jako člověka velmi pokorného, milujícího Pána Boha i církev, pracovitého, s širokým kulturním a lidským rozměrem. Vzpomínám si, jak mě fascinovalo, že ve svých více jak čtyřiceti letech se vrhl – vedle svých četných pracovních povinností – do studia ekonomiky a managementu na UJEP v Ústí nad Labem. Jeho motivace byla zřejmá: „Mám-li jako generální vikář diecéze odpovědnost za ‘provozní věci’, musím jim a jejich logice rozumět.“ V roce 2019 studium dokončil a stal se tak inženýrem ekonomie.

Druhá vzpomínka se váže k roku 2019 a pojí se také se Svatou zemí. V tomto roce se Česká biskupská konference, jejímž generálním sekretářem se Stanislav mezitím stal, rozhodla uspořádat své každoroční duchovní cvičení ve Svaté zemi. Byl jsem požádán, zda bych cestu s naší cestovní kanceláří organizačně zajistil a připravil. Během přípravy a samotného průběhu cesty jsem mnohokrát obdivoval obdarování Stanislava komunikovat. Ať už to bylo s představiteli státu, církve v Jeruzalémě anebo mezi českými a moravskými biskupy. Tento dar nadělený Hospodinem je bezpochyby výtečnou výbavou pro jeho novou službu.

Zdroj: Arcibiskupství pražské

A poslední vzpomínka, která mi během obřadu v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha koncem dubna probíhala hlavou, byla vzpomínka na rozhovor, který jsme vedli krátce po jeho jmenování litoměřickým biskupem. Bylo to někdy na počátku roku 2024. A on v tomto rozhovoru objasňoval, proč má tak veliký zájem na tom, aby jedním z jeho spolusvětitelů byl i eichstättský biskup Gregor Maria Hanke. Stanislav si byl velmi dobře vědom, do jaké diecéze je povoláván sloužit jako biskup, jakými dějinami si tato diecéze v posledních sto letech prošla, a proto pro něj bylo tak důležité, aby jedním z jeho spolusvětitelů byl i biskup, jehož rodným jazykem je němčina. Ostatně vědomí potřeby česko-německého smíření a uzdravení traumat kolektivní viny se projevilo i v jeho prohlášení roku 2026 v litoměřické diecézi Rokem smíření.

Cítím velikou vděčnost za povolání Mons. Stanislava Příbyla na pražský arcibiskupský stolec, mám radost z jeho vztahu ke Sdružení Ackermann-Gemeinde a těším se na mnohá další setkání s ním uprostřed našeho česko-německého společenství.

Petr Křížek

Mezicírkevní setkávání na Sudetoněmeckém dni

Z udílení Sudetoněmeckých kulturních cen v Brně

Sudetoněmecký den v Brně: podaná ruka na cestě k smíření

Když člověk v sobotu 23. května 2026 dorazil na tramvajovou – či snad šalinovou – zastávku Výstaviště: vstup G2, prostory samotného výstaviště obestíral pozoruhodný klid. Pod azurovým brněnským nebem bloumali mezi pavilony ojedinelí návštěvníci, po národoveckých protestech ani stopy (později vyšlo najevo, že po svých počátečních výstupech na Moravském náměstí se v sobotu přesunuli k hlavnímu vchodu výstaviště, kde však toho času probíhalo setkání fanoušků animovaných, fantasy a sci-fi seriálů. K organizované akci odpůrců Sudetoněmeckého dnu pod taktovkou KSČM a SPD pak došlo v neděli na Dominikánském náměstí).

Jakmile byste však prošli hned dvěma kontrolami a bezpečnostním rámem, ocitli byste se v dočista jiném světě. Rozprostíral by se kolem vás životem bující hangár, kde se mísily postarší dámy v krojích, česky hovořící Bavoráci s cinkajícími püllitry, příslušníci sudetoněmeckých spolků a koordinátoři nejrůznějších přeshraničních projektů, mladí praktikanti na stáncích, akademici i tisk. V zalidněných uličkách se člověku dostalo příležitosti ochutnat místní speciality všeho druhu nebo si pořídit tematickou literaturu od egerlandských kuchařek až po biografie klíčových osobností česko-německého smíření. A hlavně – hovořit, seznamovat se, sdílet. Ze všech vystavujících i návštěvníků číselo ochota a chuť dát se do řeči, povprávět o kousku onoho dědictví, se kterým koncem května letos do Brna přijeli. Vlídna a přátelská atmosféra, která výstaviště prosycovala, byla nejlepší ukázkou toho, že Sudetoněmecký den opravdu není ničím víc – ovšem ani ničím méně – než tím, jako co jej jeho organizátoři vykreslovali: přátelsky podanou rukou.

V pořadí sice 76., ovšem historicky vůbec první sjezd konající se v Česku byl zahájen ve čtvrtek 22. května pietním setkáním u pamětní desky oběti šoa na brněnském hlavním nádraží. Okolo 500 lidí se sešlo u páteho nástupiště, z něž byly oběti nacistického režimu transporty odváženy do koncentračních táborů. Mezi účastníky vystoupily také pamětnice

z řad tzv. Wintonových dětí, a vlastní syn sira Wintona. Jeho pomyslné sestry vyjádřily svou hlubokou podporu Sudetoněmeckému dni a zdůraznily význam česko-německo-židovského dialogu.

V naplnění letošního mota „Alles Leben ist Begegnung – Život je setkávání“ zahrnoval páteční program taneční zábavu na Moravském náměstí, završenou společným posezením u dlouhého stolu. Vybraná společnost se poté přesunula do Besedního domu v Husově ulici, kde proběhlo udílení Sudetoněmeckých kulturních cen. Tímto oceněním jsou zpravidla vyznamenány osobnosti, jejichž umělecká nebo vědecká činnost zvláštním způsobem přispívá k rozvoji česko-německé kultury a vzájemného porozumění. Velká sudetoněmecká cena byla tento rok udělena Petře Laurin za její celoživotní nasazení při podpoře českoněmeckých vztahů a zachování kulturního

Prolnutí dvou světů: sestra Angelika a návštěvníci Animefestu v Brně

dědictví sudetských Němců prostřednictvím její novinářské, publikační a organizační činnosti. Další významání si toho večera odnesli muzikoložka Vlasta Reitterová, spisovatel Timothée Demeillers a šéfredaktor časopisu Sudetenland Ralf Heimrath.

Sobotní den se v 9 hodin ráno otevřel uctěním památky obětí vyhnání u hromadného hrobu v Pohořelích. Tam se také sešlo několik tisíc poutníků, aby se vypravili na třicet kilometrů cestu Pouti smíření, již tradičně zaštítěnou multižánrovým festivalem Meeting Brno. Na její úvod pronesl spolkový ministr vnitra za CSU Alexander Dobrindt řeč, v níž vyzdvihl roli lidské odvahy při procesu smířování. Slovo předal mluvčímu Sudetoněmeckého krajanského sdružení Berndu Posseltovi, který odsoudil princip kolektivní viny a v jeho odmítnutí, stejně jako vzpomínání, nastínil cestu k lepší, mírovější evropské budoucnosti. Na závěr pietního aktu zavítal i předseda Senátu Miloš Vystrčil, jenž veřejnost vyzval k hledání vzájemného porozumění a setkávání. Sobotu završily česko-moravsko-slezské melodie, jimiž se znovu zaplnil pavilon P při večeru lidových tanců.

O svatodušní neděli proběhla katolická bohoslužba, jejíž organizaci měla na bedrech naše sesterská organizace Ackermann-Gemeinde, za kněžské přítomnosti předsedy SAG Mons. Adolfa Pintíře. Paralelně k ní probíhala také bohoslužba evangelická.

Byl to příznačný úvod dne, který představoval velkolepé vyvrcholení celého několikadenního setkání. Krátce před polednem se pavilon se svými třemi tisíci návštěvníky naplnil až po okraj. Na pódiu se slovy o historickém okamžiku a partnerství Čechů a Němců v nové Evropě vystoupil bavorský ministerský předseda Markus Söder, aby na něj navázal Bernd Posselt předáním Evropské ceny Karla IV. Milanu Uhdemu. Téměř 90letý spisovatel, politik a bývalý disident byl předákem sudetských krajanů oceněn za jeho neochvějnou práci při stavbě mostů mezi oběma národy, a to navzdory veškerým příkořím a zločinům, kterých se nacisté z řad Němců na jeho vlastní rodině dopustili. Na závěr slavnostního shromáždění se pavilonem rozezněla hudba, tentokrát však nešlo o lidové zpěvy, nýbrž o českou, německou, bavorskou a evropskou hymnu. Program pokračoval workshopy, přednáškami a prezentací stánků přítomných spolků a navečer mohli zájemci navštívit koncert duchovní hudby v brněnském jezuitském kostele. *Hudba umí říct „pojdme blíž“ i tam, kde slova narážejí*, uváděli akci organizátoři a opět ve spolupráci s Ackermann-Gemeinde zvali ke společnému skládání jemné mapy smíření skrze poslech tvorby brněnských a dalších evropských umělců.

Sudetoněmecký sjezd se uzavřel v pondělí 25. května posledním pietním setkáním v Kounicových kolejkách. Za zvuku společného zpěvu a odříkání modlitby otčenáš při té příležitosti návštěvníci uctili památku obětí okupace a poválečného násilí. Z řad řečníků vystoupil zakladatel festivalu Meeting Brno David Macek, jenž připomněl tíživou a tragickou historii pietního místa, nebo také brněnská primátorka Markéta Vaňková. Spolu s organizátory akce položila na místě smuteční věnec a vyslovila svou radost ze snahy účastníků vyrovnávat se s hrůzami minulosti a hledět do budoucna.

„Na všech vašich cestách ať dojdete cíle dobrého, šťastného, a ať vás chrání vaši andělé,“ zaznělo při loučení u Kounicových kolejkách, než se němečtí návštěvníci plní dojmů zase poklidně vydali na cestu domů. Obavy a slova demonstrantů v ulicích Brna se nenaplnily, podaná ruka se ani na okamžik nezaťala v pěst. Mediální tanec nenapovídá tomu, že by česká veřejnost vyžrála dost na to, aby tuto podanou ruku dovedla zcela přijmout. Snad k tomu ale krok za krokem jednoho dne dospějeme.

sag

Odvaha vstát a vykročit míru vstříc

104. Katholikentag ve Würzburgu našima očima

Katholikentag se koná každé dva roky v různých městech Německa. Po dobu celkem pěti dnů se zde setkávají katolíci, ale i lidé jiných vyznání nebo ti, kteří se o křesťanskou víru zajímají, aby se společně modlili, sdíleli své zkušenosti a slavili. V hostitelském městě se pořádají bohoslužby, panelové diskuse, koncerty, výstavy a mnoho dalšího. Katolický den organizuje Ústřední výbor německých katolíků (Zentralkomitee der deutschen Katholiken, zkráceně ZdK) společně s hostitelskou diecézí.

V letošním roce se konal již 104. Katholikentag v bavorském městě Würzburg. Würzburg byl pro takovou příležitost ideálním místem díky svému historickému dědictví jako biskupského, rezidenčního a univerzitního města na řece Mohan a také jako jednoho z měst s největším počtem kostelů v Německu.

Na mohanské louky Würzburgu se ve dnech 14.–16. 5. 2026 vypravili i ESC dobrovolníci Jona a Lilith spolu s naším jednatelem Zdeňkem Taláčkem, aby na sjezdu věřících z celé Evropy zastupovali

ESC dobrovolnice na směně u stánku AG a SAG

Vřelá setkání na 104. Katholikentagu

Sdružení Ackermann-Gemeinde. Společně s Ackermann-Gemeinde a Junge Aktion der Ackermann-Gemeinde představovali činnost spolků na svém stánku, u něž se setkali s novými i známými, a především srdečnými tvářemi.

Na závěr celé události podpořilo SAG svou sesterskou organizaci při přípravě debaty „Kdyby to bylo tak jednoduché... – práce pro mír v nové bezpečnostně-politické situaci“, která se konala v místním kongresovém centru. Posluchači měli příležitost si nejen poslechnout zajímavé příspěvky řečníků na pódiu, mezi nimi například řezenské profesorky politologie Gerlinde Groitl nebo prezidenta Německé společnosti pro výzkum východní Evropy (DGO) Ruprechta Polenze, ale také se do výměny aktivně zapojit.

Stánek AG a SAG ve Würzburgu

Stánek Marianhillských bratří misionářů

V centru pozornosti stála otázka, jak dnes, v době prohlubující se společenské polarizace a tváří v tvář válečným konfliktům nedaleko vlastních hranic, můžeme dosáhnout míru. Ukázalo se, že mír potřebuje dialog a diplomacii, ale také odpovědnost, obratnost a vůli občanské společnosti chránit svobodu a demokracii.

Mezi směnami na vlastním stánku našel náš tým také několik volných chvil, kdy mohl navštívit zástupce jiných spolků a nadací, jež se o svou činnost na Katholikentag přišly podělit. Dostalo se nám tak jedinečné možnosti načerpat inspiraci a povzbudivou atmosféru nejrůznějších bodů místního programu. Jak také jinak, pod titulkem „Hab Mut, steh auf!“ – měj odvahu, vstávej! se Würzburg zaplnil nadějnými perspektivami a kuráží vydat se bok po boku vstříc všem výzvám dnešního bouřlivého světa. Děkujeme všem

organizátorům, jejichž píle a nasazení tento skvělý zážitek umožnila!

„Hned první den Katholikentagu mě potěšila návštěva stánku českých biskupství, kde jsem se setkal se známými tvářemi a přáteli z Česka. Celá akce byla pro mě plná inspirativních rozhovorů o církvi, společnosti, válce a míru. Velmi důležité bylo, že zde byla viditelně přítomna Ackermann-Gemeinde i německá Ackermann-Gemeinde. Náš stan se stal místem setkávání, přátelství a dialogu, který je dnes potřebnější než kdy jindy.“

Albert-Peter Rethmann

spolkový předseda Ackermann-Gemeinde

„S otevřenou náručí a proudy vody nás přivítalo staroslavné město Würzburg, když jsme přijížděli na letošní Katholikentag, který vybízel: HAB MUT, STEH AUF!“

Svahy okolních vinic vydechovaly úctyhodnou historií

města, první připomínka z roku 704 jako castellum Virteburch, patřícího mezi nejřednější v někdejší říši. A přesto se setkání katolíků neutápělo v minulosti. Vybízelo k odvaze přijmout budoucnost v proměně našich rodin, farních společenství, regionů, zemí, Evropy, stejně jako kontinentů celého světa. Bez setkání, podání rukou, pozdravu, stejně jako bez společného zpěvu, rozlomeného chleba nebo sklenky vína, bez naslouchání příběhům, nebo snahy porozumět, solidarizovat se, bez odvahy otevřít i bolavé věci přiznat vinu, požádat o odpuštění, stejně jako bez ochoty unést námahu a obtíže, bez odhodlání hledat naději a přemáhat zatrpkllost a všechny ostatní kyselé plody zklamání se naše budoucnost jeví jako ohrožená.

Z veliké nabídky stánků mám před očima stánek Mariannahillských bratrů misionářů. Pravě u nich ve Würzburgském semináři složil věčné sliby v květnu 1939 Hubert

Unzeitig a toužil po misiích v daleké Africe. Touha po kněžství ho sem přivedla z rodného Hradce nad Svitavou, aby jako bratr Engelmar mohl 6. srpna 1939 přijmout kněžské svěcení. V létě roku 1940 byl poslán do vznikající Rakouské provincie do Hornorakouského Riedeggu. Odtud se vrátil na území někdejšího Československa, do Zvonkové na Šumavě. Jeho misie odtud nesměřovala do černé Afriky, ale do temného Dachau. 24. září 2016 byl ve Würzburgu blahořečen. Ti, ke kterým se odhodlával vydat na misie, ho ve stánku Mariannahillských misionářů představovali všem účastníkům Katholikentagu.

Jak nepředstavitelně se liší naše současnost od představ před sto lety. A jak mimořádně se projevuje síla a velikost milosti proti lidské zvlí.

Jen mít odvahu a postavit se na nohy.“

Mons. Adolf Pintř

předseda Sdružení Ackermann-Gemeinde

Zdeněk Talácko a Sandra Uhlich na panelové diskuzi
„Kdyby to bylo tak jednoduché...“

„Hab Mut, steh auf!“ Motto Katholikentagu v mém rodném Würzburgu se pro mě stalo skutečným politickým heslem. Naše panelová diskuse o práci pro mír v nové bezpečnostně-politické situaci ukázala, že naše mírová práce potřebuje odvahu, jasnost a ochotu k dialogu, ale také připravenost hájit naše dosažené výsledky. V tomto kontextu byl náš společný stánek v Kirchenmeile výjimečným místem setkávání: mladí i starí, Češi i Němci – nesení skvělou spoluprací jsme zažili mnoho výborných rozhovorů a navázali nové kontakty.“

Sandra Uhlich

členka spolkového předsednictva
Ackermann-Gemeinde

sag

Peřeje na řece Salzach

aneb Kde vznikla píseň „Tichá noc, svatá noc“

Oberndorf

Po příjezdu do městečka (od roku 1838) Oberndorf u Salzburgu jsem nejprve navštívil místní kostel sv. Mikuláše. Komu název Oberndorf něco říká a přemýšlí: „Kde jsem to jen četl?“, tomu mohu jen říci, že má pravdu. Ano, Oberndorf by měl znát každý Evropan – a také mnozí lidé na jiných kontinentech!

Oberndorf u Salzburgu je místem vzniku slavné vánoční písně „Tichá noc, svatá noc“. Pohlednice, CD a další předměty související s písní se prodávají dokonce v bývalé faře, kde bydlel autor textu, kněz Joseph Mohr. Hned vedle stojí přesně na místě, kde kdysi stál kostel a kde píseň zazněla poprvé na Štědrý večer roku 1818, kaple (vysvěcená roku 1937).

Pouze farní kostel sv. Mikuláše není ten původní z roku 1818. Původní kostel stál poblíž řeky Salzach a čtyři po sobě jdoucí povodně na konci 19. století jej těžce poškodily. Proto se dnešní kostel nachází ve středu Oberndorfu.

Laufen

Naproti rakouskému Oberndorfu leží na levém břehu Salzachu starobylé německé město Laufen. Jeho název pochází od říčních peřejí na řece Salzach a samotné město je velmi půvabné a malebné. Zvláštní přitažlivost má kolegiální kostel Nanebevzetí Panny Marie!

Most mezi Oberndorfem a Laufenem byl postaven roku 1903 za císaře Františka Josefa II. a bavorského prince-regenta Luitpolda. Na rakouské straně Salzachu vlevo stojí příjemná kavárna s obsluhou z dalších krajin. Moc jsem si to tam užil.

Káva byla vynikající – stejně jako obě města! Císař Fridrich Barbarossa také kdysi v Laufenu pobýval – 29. března 1166 tam uspořádal dvorský sněm. Německo dnes žádného císaře Barbarossu nemá. Disponuje pouze jistým Friedrichem Merzem.

Jiří Sláma

Zdroj: salzburger-seenland.at

67 hodiny Edukace za námi!

Ohlédnutí za úspěšným pololetím na českých školách

Je to bizarní, ale úsměvná náhoda, že naše dobrovolnice odučily zrovna onen počet hodin, který jako magická formulka rozděvává přesně tu věkovou skupinu, jíž se v uplynulém půlroce s velkým nasazením věnovaly. Pojďme se s nimi podívat, jak to celé vypadalo!

Projekt Edukace vedly naše ESC dobrovolnice Jona a Lilith od února do května tohoto roku. Působily především na základních školách a gymnáziích v Praze, ale také v Táboře a Pacově. Na začátku této své učitelské dráhy byly Jona a Lilith ještě trochu nervózní, ale díky vřidnosti učitelek a učitelů veškeré nejistoty rychle opadly. Postupně si naše dobrovolnice byly stále jistější a výuka jim přinášela větší a větší radost. Obzvláště zajímavé pro ně bylo poznávat rozmanité osobnosti svých žáků. Díky tomuto projektu se také naučily zvládat náročné a nové situace.

V rámci své dobrovolnické služby ESC Jona a Lilith navíc vytvořily vlastní miniprojekt: Ten spočívá v aktualizování her, které vznikly od začátku Edukace, a ve vytváření nových. Cílem je přiblížit německý jazyk žákům zábavnější a motivující formou.

Pro obě bylo také velmi důležité při učení minimalizovat tlak a omezit tradiční frontální výuku. Toho dosáhly formou práce v menších skupinách, množstvím dialogů místo pracovních listů a využitím již zmíněných her, jako jsou pexeso, pantomima či hra na role. Tento koncept se setkal s pozitivním ohlasem u žáků i učitelů a naše dobrovolnice měly z výuky celkově velmi dobrý pocit.

Pro Lilith proběhla poslední Edukace v květnu, protože koncem srpna Česko i naši organizaci opouští. Jona naopak zůstane do prosince a už teď se těší na další školní rok i na to, že převezme její roli.

► **Když jste se prvně vypravily na Edukaci, uměly jste možná jen pár slovíček česky. Jaké to bylo, najednou stát před celou třídou česky mluvících dětí? Jak jste si s tím poradily?**

Lilith: Zpočátku jsem se pravděpodobně dorozumívala hlavně rukama a nohama. Někteří studenti uměli velmi dobře anglicky, takže se vždy našlo řešení, jak spolu komunikovat.

Jona: Na začátku jsem neuměla téměř ani slovo česky. Bylo to velmi nezvyklé a někdy i náročné, protože mnoho dětí umělo málo anglicky a raději mluvily česky. Bylo pro mě proto těžké jim pomáhat, protože jsem jim nerozuměla.

► **Setkaly jste se s žáky různých věků a jazykových schopností. Jaké bylo s nimi pracovat?**

Lilith: Pro mě to byla hezká zkušenost, poznat tolik různých mladých lidí. Pokud jde o jazykové dovednosti, všimla jsem si, že většinou nezáleželo na věku ani na úrovni výuky, ale spíše na tom, jak otevření byli vyjadřovat se v cizím jazyce.

Jona: Bylo to zábavné a velmi zajímavé. Zároveň to ale bylo i dost náročné, přizpůsobit se různým lidem a jejich povahám. Také jsem zjistila, že jazyková úroveň nezávisela na věku dané osoby, ale na tom, jak byli motivováni učit se německy a kolik radosti jim to přinášelo.

► *Do škol a gymnázií přicházíte s celou řadou hravých aktivit, jejichž prostřednictvím se děti a mládež mají šanci s německým jazykem nenásilně sblížit. Které z nich vás baví nejvíc? A které děti?*

Lilith: Z herních aktivit se mi nejvíce líbila hra na role. Žáci tam měli možnost používat naučenou slovní zásobu v situacích blízkých každodennímu životu a při hraní často vznikalo mnoho vtipných momentů.

Jona: Je mnoho her, které jsem hrála ráda. Jednou z nich, která mě vždy bavila, je Dobble. Při této hře si většina žáků užila spoustu zábavy a byli plně ponořeni do toho, co dělali. Často je ani nezajímalo, jak dobře umějí německy nebo jak nejistí si ve skutečnosti byli.

► *Co pro vás bylo na Edukaci nového? Co vám přinesla?*

Lilith: Myslím, že díky vyučování jsem se naučila být spontánnější v nečekaných situacích, ale také se více přizpůsobovat lidem, se kterými komunikuji.

Jona: Pro mě bylo na učení vlastně nové úplně všechno. Nikdy předtím jsem neučila děti a vždy mi bylo nepříjemné stát před třídou. Když se na to teď ohlédnu, hodně jsem se toho naučila. Nyní jsem mnohem jistější, když mám mluvit před větším počtem lidí, a také jsem získala schopnost dobře improvizovat, když něco nejde úplně podle plánu.

► *A co z vaší perspektivy přináší dětem?*

Lilith: Edukace je samozřejmě skvělou příležitostí pro třídy, jak vést rozhovory s rodilými mluvčími, ale také příjemným zpestřením běžné výuky. Obzvláště hezké byly momenty, kdy došlo ke společné výměně zkušeností o jídle, svátcích nebo koníčcích – myslím, že to bylo přínosné pro obě strany.

Jona: Podle mého názoru má edukace pro žáky mnoho různých výhod. Jednak mají možnost mluvit s rodilými mluvčími a zlepšovat tak svou výslovnost, jednak se snažíme pracovat bez nátlaku a stresu a naopak s velkou mírou pochvaly. To mnoho žáků velmi uklidňuje, protože necítí tlak mluvit dokonale německy, a postupně si tak budují větší sebejistotu.

sag

Kde se uvidíme příště?

- 2. 8. – 8. 8.
Česko-německý kulturní
týden „Rohrer Sommer“,
klášter Hejnice
- ... zářijové Setkání
u příležitosti
Roku smíření

SAVE THE DATE

SAG VE SPOLUPRÁCI S BISKUPSTVÍM LITOMĚŘICKÝM ZVE NA

SETKÁNÍ U PŘÍLEŽITOSTI ROKU SMÍŘENÍ

• **18.-20. ZÁŘÍ 2026**

• **LITOMĚŘICE**

VÍCE INFO NA ACKERMANN-GEMEINDE.CZ

PROGRAM

PÁTEK 18. 9.

- od 18:00
večeře v Diecézním domě kardinála Trochty
(DDKT)

SOBOTA 19. 9.

- 9:00 - 10:00
komentovaná prohlídka města /
členská schůze SAG
- 10:30 - 12:00
panelová diskuze v DDKT
- od 12:15
oběd v DDKT
- od 14:00
průvod od dolu Richard, bohoslužba
- od 17:30
večeře v DDKT
- od 19:30
kulturní program v rezidenci Biskupství
litoměřického

NEDĚLE 20. 9.

- od 9:00
mše svatá